

VII. Întreprinderi mici și mijlocii

32. Facilități vamale pentru mărfuri importate de întreprinderi mici și mijlocii neachitate din fonduri proprii sau credite bancare

Societatea „X” a efectuat în perioada supusă controlului o serie de 24 importuri definitive pentru care a beneficiat de facilități prevăzute de Legea nr.133/1999, respectiv de scutire de la plata taxelor vamale. Aceste importuri au constat în echipamente și utilaje agricole necesare dezvoltării activității proprii, societatea având ca obiect de activitate, printre altele, prestarea de servicii și închirierea mașinilor și echipamentelor agricole.

În urma controlului ulterior efectuat în baza art.61 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României, organele vamale au constatat că societatea contestatoare nu a achitat aceste importuri nici din surse proprii, nici din credite contractate cu bănci din România sau din străinătate. Acest fapt a fost confirmat și de societate care prin contestația depusă a precizat că *“pentru dezvoltarea activității proprii î...ș deținătorul a 99% din capitalul social al societății noastre, prin societatea la care este asociat a oferit sumele de bani necesare achitării mașinilor și echipamentelor importate.”* Mai mult, prin actul de control s-a consemnat că la data efectuării plăților externe, societatea nu înregistra venituri din surse proprii, afirmație necombătută de contestatoare, care, de altfel, nu a obiectat nici asupra cuantumului datoriei vamale, arătând doar că nu a încălcat prevederile legale invocate de organele vamale, respectiv art.22 din Legea nr.133/1999 și art.144 din Legea nr.141/1997.

Așadar, organele vamale de control au stabilit că societatea, pentru un număr de 24 de importuri definitive, a beneficiat de scutire de la plata drepturilor vamale conform prevederilor art.22 din Legea nr.133/1999. Pentru aceste importuri, verificându-se modalitatea de achitare s-a constatat că plățile au fost efectuate din fonduri ce au provenit dintr-un contract de creditare extern încheiat cu o firmă terță. La data efectuării plăților la extern societatea nu înregistra venituri din surse proprii, iar capitalul social era de 2.000.000 lei. având în vedere aceste aspecte, organele vamale au constatat că au fost încălcate prevederile art.22 din Legea nr.133/1999 deoarece importurile realizate în scutire de la plata taxelor vamale nu au fost achitate din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești și străine, drept pentru care au stabilit că societatea datora drepturi de import cu titlu de taxe vamale și TVA precum și dobânzi și penalități de întârziere aferente.

Prin contestația formulată, societatea a apreciat că procesul verbal încheiat de organe vamale de specialitate era netemeinic și nelegal, deoarece, în ceea ce o privește, a respectat prevederile art.22 din Legea nr.133/1999.

Contestatoarea a mai arătat că avea ca obiect de activitate prestarea servicii și închirierea de mașini și echipamente agricole, astfel că importurile efectuate în perioada 19.04.2001 - 16.07.2001, pentru care a beneficiat de facilitățile prevăzute de Legea nr.133/1999, au fost utilizate pentru dezvoltarea activității proprii. În plus, societatea a precizat că firma care are calitatea de acționar care deținea 99% din capitalul social, a oferit sume de bani necesare achitării bunurilor importate. De asemenea, contestatoarea a susținut că nu se încadra nici în prevederile art.144 din Legea nr.141/1997, astfel încât nu se putea pune problema nașterii unei datorii vamale solicitând admiterea contestației și

anularea procesului verbal.

Cauza supusă soluționării a fost dacă mărfurile importate în scutire de la plata taxelor vamale conform art.22 din Legea nr.133/1999 pot beneficia de aceasta facilitate în condițiile în care la controlul ulterior s-a constatat că acestea nu au fost achitate din fonduri proprii sau din credite bancare.

În drept, Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii preciza la art.22, următoarele:

“Întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și care se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești sau străine.”

Referitor la momentul nașterii datoriei vamale, la art.144 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României se precizează:

“(1) Datoria vamală ia naștere și în următoarele cazuri:(...)”

b) neîndeplinirea uneia dintre condițiile stabilite prin regimul vamal sub care au fost plasate;(...)”

(2) Datoria vamală se naște în momentul în care s-au produs situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b).”

Față de cele menționate mai sus s-a reținut că utilajele agricole importate în regim de scutire de la plata taxelor vamale nu au fost achitate nici din surse proprii ale societății contestatoare, nici din surse împrumutate de aceasta de la bănci românești sau străine, așa cum prevede în mod expres art.22 din Legea nr.133/1999. Faptul că sumele au fost achitate de firma acționară majoritar la societatea contestatoare nu putea conduce la soluționarea favorabilă a cauzei deoarece sumele puse la dispoziție de aceasta firmă nu se încadrează în categoria fondurilor proprii ale societății contestatoare care este o persoană juridică distinctă de firma finanțatoare. De asemenea, firma acționară nu avea calitatea de bancă, astfel încât sumele puse la dispoziție contestatoarei nu respectă nici în aceasta situație prevederile limitative ale actului normativ invocat, neconstituindu-se în surse împrumutate de la bănci românești sau străine. Nu a putut fi reținut în soluționarea favorabilă a cauzei nici argumentul societății contestatoare conform căruia organele vamale au făcut în mod eronat aplicațiunea art.144 din Legea nr.141/1997. Astfel, bunurile importate au primit un regim vamal definitiv, care intra sub incidența prevederilor Codului vamal și pentru care a beneficiat de facilități prevăzute în Legea nr.133/1999, cu condiția ca achitarea bunurilor să fie făcută fie din surse proprii, fie din surse împrumutate de la bănci românești sau străine. Deoarece societatea nu a respectat această condiție a încălcat prevederile art.144 lit.b) din Legea nr.141/1997.

Având în vedere cele de mai sus, organele vamale au stabilit în mod legal în sarcina contestatoarei diferența de taxe vamale și diferența de TVA precum și penalitățile și dobânzile aferente drept pentru care **contestăția a fost respinsă ca neîntemeiată.**

33. Facilități acordate întreprinderilor mici și mijlocii în funcție de încadrarea tarifară a mărfurilor importate

Societatea „X” a importat în luna decembrie 1999 o autocisternă, pentru transportul gazelor lichefiate. Acest bun a fost încadrat de organele vamale la codul

87.04.22.91, acordându-i-se facilitățile prevăzute de art.22 din Legea nr.133/1999.

Prin procesul verbal, organele vamale de control ulterior din cadrul unei direcții regionale vamale au stabilit în sarcina societății ca fiind datorat un debit de natura drepturilor vamale la import reprezentând taxe vamale, TVA, precum și majorări de întârziere aferente TVA, deoarece autocisterna care a făcut obiectul importului consemnat în declarația vamală de import nu se încadra în prevederile art. 22 din Legea nr. 133/1999. Același debit a fost consemnat și în actul constatator întocmit de biroul vamal, în baza procesului verbal de control.

Prin contestația înregistrată, societatea a arătat că a respectat întocmai prevederile legale, fapt ce a determinat mai multe birouri vamale să permită importul autospecialei de distribuție GPL în condițiile Legii nr. 133/1999.

Societatea a mai susținut că nu îi putea fi opozabilă adresa emisă de direcția generală a vămilor prin care se aduceau precizări asupra operațiunilor vamale efectuate, deoarece nu este o normă publicată în Monitorul Oficial. De asemenea, s-a precizat că importurile au fost efectuate după emiterea adresei, iar necunoașterea acesteia de către organele vamale regionale nu îi poate fi imputată. Societatea a considerat că, așa cum a rezultat din conținutul art. 22 din Legea nr. 133/1999 și din definirea generală dată noțiunii de mașini, importul realizat de aceasta se încadra în scutirea de drepturi vamale.

Totodată, contestatoarea a arătat faptul că, în conformitate cu prevederile Legii nr.141/1997 avea posibilitatea să achite în termen de șapte zile diferențele de drepturi vamale stabilite la controlul ulterior fără a plăti majorări de întârziere, însă organele de control au calculat în mod eronat majorări de la data la care s-a efectuat importul.

Cauza supusă soluționării a fost dacă bunului care a făcut obiectul importului consemnat în declarația vamală de import, respectiv o autocisterna, încadrată de organele vamale la cap. 87 “Vehicule terestre, altele decât materialul rulant de cale ferată și tramvai; părți și accesorii ale acestora”, îi erau aplicabile prevederile art. 22 din Legea nr. 133/1999, în sensul scutirii de plata taxelor vamale de import.

În drept, art.22 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, în vigoare la data efectuării importului, prevedea următoarele:

“Întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești sau străine.”

În ceea ce privește încadrarea bunurilor importate în Tariful vamal de import al României, aceasta operațiune se face conform Regulilor generale pentru interpretarea Sistemului armonizat de denumire și codificare a mărfurilor prezentate în Anexa la Legea nr. 98/1996 pentru aderarea României la Convenția Internațională privind Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor, care la Secțiunea a XVI-a include următoarele:

“Mașini și aparate, echipamente electrice și părți ale acestora; aparate de înregistrat sau de reprodus sunetul, aparate de înregistrat sau de reprodus imagini și sunet de televiziune și părți și accesorii ale acestor aparate.”

Secțiunea a XVI-a cuprinde Capitolul 84 “Reactoare nucleare, mașini, aparate și dispozitive mecanice; părți ale acestora.” și Capitolul 85 “Mașini, aparate și

echipamente electrice și părți ale acestora, aparate de înregistrat sau de reprodus sunetul, aparate de televiziune de înregistrat sau de reprodus imagine și sunet; părți și accesorii ale acestor aparate.”

Față de cele de mai sus s-a reținut că autocisterna care a făcut obiectul importului consemnat în declarația vamală de import a fost încadrată de organele vamale la poziția 87.04.22.91 din Tariful vamal al României. Aceasta poziție tarifară este inclusă în Secțiunea a XVII-a *“Mijloace de transport și echipamente auxiliare.”*, secțiune care la Capitolul 87 cuprinde: *“Vehicule terestre, altele decât materialul rulant de cale ferată și tramvai; părți componente ale acestora.”* Deoarece organele vamale au încadrat bunul importat la Capitolul 87 din Tariful vamal, fapt necontestat de societate, iar facilitățile vamale se acorda pentru bunuri importate incluse la Capitolul 84 sau Capitolul 85, așa cum a reieșit din interpretarea art.22 din Legea nr.133/1999 care se referă la mașini, instalații, echipamente industriale, contestatoarea datora diferențe de drepturi vamale la import așa cum au fost acestea stabilite de organele de specialitate din cadrul direcției regionale vamale.

În același sens s-a pronunțat și direcția impozite indirecte, direcție de specialitate din minister, care într-o speță asemănătoare a precizat următoarele: *“Denumirea de mașini se aplica mașinilor, aparatelor, dispozitivelor, echipamentelor și materialelor diverse prevăzute la Capitolele 84 și 85. În plus, subliniem faptul că în dicționarul explicativ al limbii române se definește noțiunea de mașini ca fiind “sistemul tehnic alcătuit din piese cu mișcări determinate, care transformă o formă de energie în altă formă de energie sau în lucru mecanic util», iar cea de vehicul ca fiind un “mijloc de transport pe o cale de comunicație terestră, subterană, cosmică, pe sau sub apă. Astfel, se poate observa că atât în dicționarul explicativ al limbii române, cât și din punct de vedere vamal, termenul de mașini nu este identic cu cel de autovehicule.”*

Având în vedere cele de mai sus **contestația a fost respinsă** ca neîntemeiată atât pentru debitul principal cât și pentru majorările de întârziere.

Nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei afirmația contestatoarei conform căreia nu îi era opozabilă adresa emisă de direcția generală a vămilor invocând faptul că aceasta nu a fost publicată în Monitorul Oficial, întrucât adresa la care s-a făcut referire a fost adresată direcțiilor regionale vamale subordonate, având caracter intern motiv pentru care nu era necesar să fie publicată sau adusă la cunoștința terților.

Pe rolul Curții Supreme de Justiție s-a aflat recursul formulat de societatea „X” împotriva sentinței Curtii de Apel „X”. În motivarea acțiunii care a făcut obiectul dosarului de fond s-a arătat că, în urma controlului, inspectorii vamali au stabilit că două mașini importate de societate nu se încadrează în categoria bunurilor pentru importul cărora art. 22 din Legea nr. 133/1999 prevede facilități vamale, cu toate că prevederile acestei legi dispuneau numai pentru viitor, neputându-se aplica retroactiv. Curtea de Apel „X”- Secția comercială și de contencios administrativ prin sentința civilă a respins acțiunea reclamantei reținând că potrivit legii beneficiază de scutiri de la taxele vamale pentru produsele de import numai mașinile industriale, instalațiile industriale și echipamente industriale, nu și autoturismele.

Împotriva acestei soluții a declarat recurs reclamanta, susținând în esență că instanța a făcut o interpretare greșită a prevederilor art.22 din Legea nr. 133/1999 și că a afirmat în mod nejustificat că mașinile trebuiau să servească nemijlocit la dezvoltarea

activității proprii de producție.

Recursul a fost considerat nefondat din următoarele motive:

Potrivit dispozițiilor art.22 din Legea nr. 133/1999 text în vigoare la data de 11.09.1999 când s-a efectuat importul, acordarea de facilități privește numai achiziționarea de către întreprinderile mici și mijlocii de echipament industrial folosit în activitatea proprie de producție, respectiv de mașini de asfaltat șoseaua sau de tiruri pentru transportul internațional de mărfuri. În cazul în speță au fost importate două autoturisme de teren, de lux care nu puteau beneficia de facilități vamale. Folosirea mașinilor pentru transportul actelor contabile și pentru alte acte necesare societății auxiliare nu justifică încadrarea produsului în categoria mărfurilor industriale care beneficiază de scutiri vamale.

Hotărârea instanței de fond fiind legală și temeinică, recursul declarat de reclamantă s-a respins ca nefondat.

34. Facilități vamale acordate întreprinderilor mici și mijlocii fără avizul Ministerului Industriei și Resurselor

Societatea „X” a importat o linie de confecționat cutii de carton pentru care a beneficiat de facilitățile prevăzute de art.21/1 din Legea nr.133/1999. La data la care au fost efectuate importurile erau în vigoare Normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.244/15.02.2001, care la art.14 condiționau acordarea facilităților de existența avizului eliberat de Ministerul Industriei și Resurselor.

În urma controlului ulterior efectuat în baza art.61 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României, organele vamale au constatat că societatea contestatoare nu deținea acest aviz, drept pentru care nu putea beneficia de facilitățile prevăzute de Legea nr.133/1999.

Prin contestația depusă, societatea a arătat că în vederea dezvoltării activității de producție a importat o linie de confecționat cutii din carton, introduse în țară prin două transporturi, datorită dimensiunilor foarte mari. Aceste importuri au beneficiat de facilitățile prevăzute de art.22 din Legea nr.133/1999, fiind scutite la plata drepturilor vamale la import. Societatea contestatoare a precizat că importul efectuat a constat dintr-un utilaj destinat producției, pentru care trebuia să beneficieze de facilitățile prevăzute de actul normativ menționat, lipsa avizului invocat de organele vamale la întocmirea actelor constatatoare nefiind de natură să anuleze aceste facilități, deoarece ele au fost acordate în baza Legii nr. 133/1999 și nu în baza Normelor metodologice de aplicare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 244/2001.

Cauza supusă soluționării a fost dacă pentru importul unei linii automate pentru fabricarea cutiilor de carton, contestatoarea putea beneficia de facilitățile prevăzute la art.22 din Legea nr.133/1999, în condițiile în care la data întocmirii declarațiilor vamale de import, societatea nu deținea avizul Ministerului Industriei și Resurselor prevăzut de pct.14 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.244/2001.

În drept, Legea nr.133/1999 cu privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, precizează la art.22,

respectiv, la art.21/1 după modificările survenite de la publicare, următoarele:

“Întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și care se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești sau străine.”

În aplicarea acestui act normativ au fost date Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.244/2001, care la pct.14 prevăd:

“Scutirile de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii, se acordă de către birourile vamale, pe baza unei declarații pe propria răspundere semnate de reprezentantul legal al întreprinderii mici sau mijlocii, în forma prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, cu condiția ca întreprinzătorul să fi obținut avizul Ministerului Industriei și Resurselor.”

Față de cele de mai sus s-a reținut că societatea, la data la care a efectuat importul, nu deținea avizul Ministerului Industriei și Resurselor, document prevăzut în mod expres de Normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999, drept pentru care organele vamale au procedat în mod legal la întocmirea actelor constatatoare prin care au obligat societatea la plata unei datorii vamale, contestatoarea neputând beneficia de facilitățile prevăzute de art.21¹ din acest act normativ.

Pentru considerentele reținute, în temeiul art.21¹ din Legea nr.133/1999, cu modificările ulterioare, coroborate cu prevederile pct.14 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.244/2001, al art.7 și art.9 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, **sa decis respingerea contestației.**

35. Facilități acordate întreprinderilor mici și mijlocii pentru bunuri neafiate în proprietate

Societatea „X” a efectuat în anul 1999 un număr de cinci importuri de bunuri, importuri pentru care au fost acordate facilitățile prevăzute de art.22 din Legea nr.133/1999. Importul s-a derulat ca urmare a contractului încheiat între furnizorul „Y-GmbH” din Germania, în calitate de vânzător și „Z-srl” din România, în calitate de cumpărător. În acest contract, societatea „X” a avut calitatea de beneficiar final al utilajelor.

Organele vamale au consemnat că din raportul de expertiză tehnică a mijloacelor fixe, efectuat în data de 31.10.2000 a rezultat că bunurile înscrise în declarațiile vamale aparțin societății „Z-srl”, aceasta solicitând această expertiză în vederea stabilirii valorii bunurilor pentru aducerea lor ca aport la capitalul societății contestatoare. În contabilitatea societății „X” aceste bunuri au fost înregistrate la 31.12.1999, cu formula contabilă:

231 *”Imobilizări în curs”* = 404 *”Furnizori pentru investiții”*

În anul 2001, după aprobarea cererii privind înscrierea de mențiuni referitoare la majorarea capitalului social, societatea a efectuat înregistrarea contabilă:

% = 1012 *”Capital subscris vărsat”*

212 *“Mijloace fixe”*

455 *“Asociații conturi curente”*

În ceea ce privește stingerea obligației față de furnizorul bunurilor, organele de control au consemnat faptul că societatea „Z-srl”, nu a achitat nici una din facturile emise deoarece, conform contractului încheiat în data de 15.10.1999, plata urma să se faca începând cu data de 18.08.2002, în 10 rate lunare egale.

În urma controlului ulterior, organele vamale au constatat că pentru bunurile importate societatea a beneficiat de facilitățile prevăzute de art.22 din Legea nr.133/1999, fără să îndeplinească condițiile prevăzute de acest act normativ.

Drept urmare au fost întocmite acte constatatoare, prin care s-au calculat în sarcina contestatoarei drepturi vamale reprezentând taxe vamale și T.V.A.

Pentru diferența de T.V.A. au fost stabilite majorări de întârziere.

Prin contestația depusă, societatea a arătat că a efectuat importurile încrise în declarațiile vamale în concordanță cu prevederile Legii nr.133/1999, act normativ care nu condiționează realizarea importului de achitarea prealabilă a utilajului și nici nu impune un termen de plată pentru aceste importuri. De asemenea, societatea a mai arătat că sumele *“provenite din creditarea unui acționar sunt considerate surse atrase”, fiind “asimilate tuturor creditelor contractate de societate.”* Contestatoarea a precizat că organele vamale au avut în vedere un contract de vânzare cumpărare încheiat în data de 15.10.1999, care era anulabil deoarece obiectul acestuia era incomplet și imposibil de realizat, încheierea unui astfel de contract fiind interzisă de Codul civil și Codul comercial. Societatea a mai precizat că importurile au fost realizate în baza facturilor externe emise de furnizor către titularul operațiunilor de import, astfel respectându-se prevederile Legii nr.133/1999.

Având în vedere susținerile contestatoarei, constatările organelor de control, documentele existente la dosar, precum și actele normative invocate de contestatoare și de organele de control **cauza supusă soluționării a fost dacă societatea contestatoare putea beneficia de facilitățile prevăzute de art.22 din Legea nr.133/1999, în condițiile în care la data efectuării importurilor nu era proprietara bunurilor importate.**

Art.22 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii prevede următoarele:

“Întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești sau străine.”

Față de cele de mai sus s-a reținut că bunurile importate în anul 1999 nu au fost, la data importului, proprietatea societății contestatoare nefiind achitate și/sau neurmând să fie achitate din fondurile proprii sau din sursele atrase ale acesteia, respectiv credite bancare sau alte sume lăsate la dispoziția societății de către acționari. În consecință, societatea nu s-a încadrat în prevederile art.22 din Legea nr.133/1999 și nu putea beneficia de aceste facilități. Astfel, a luat naștere o datorie vamală, organele de specialitate calculând în mod legal în sarcina societății debite de aceasta natură.

Nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei invocarea de către contestatoare a anulabilității contractului de vânzare - cumpărare de utilaje întrucât până la data pronunțării deciziei de soluționare societatea nu a depus un act prin care să se constate nulitatea respectivului contract.

În ceea ce privește majorările de întârziere s-a reținut că stabilirea acestora în sarcina societății reprezintă măsura accesorie în raport cu debitul. Deoarece contestatoarea datora diferența de TVA, datoră și majorările de întârziere aferente debitului de această natură, calculate în baza art.34 din Ordonanța Guvernului nr.3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată, conform principiului de drept *accessorium sequitur principale*, drept pentru care **s-a respins contestația ca neîntemeiată** atât pentru drepturile vamale cât și pentru majorările de întârziere

36. Facilități acordate întreprinderilor mici și mijlocii pentru bunuri care nu sunt încadrate la pozițiile tarifare prevăzute în normele de aplicare a legii

Societatea „X” a importat în baza declarației vamale de import *“o instalație completă pentru Bowling”*. Potrivit declarației pe propria răspundere depusă la autoritatea vamală de către importator s-au acordat facilitățile fiscale prevăzute de art.22 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii. Întrucât aceasta instalație nu se încadra în prevederile art.20 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.244/2001, și anume în categoria bunurilor ce puteau beneficia de scutire la plata taxelor vamale, prin act constatator organul de control vamal a stabilit în sarcina societății obligații de plată reprezentând taxe vamale și taxa pe valoarea adăugată.

Conform codului mărfurilor în Nomenclatura combinată, prin declarația vamală de import s-a încadrat instalația completă de bowling importată din SUA la poziția tarifară 95.04.90.90 *“articole pentru jocurile de societate, inclusiv jocurile cu motor sau cu mecanisme de mișcare, jocuri de biliard, mese speciale pentru jocurile de cazino și jocurile de popice automate (de ex. bowling)”*.

Prin contestația formulată, societatea „X” s-a îndreptat împotriva măsurilor stabilite prin actul constatator privind taxele vamale și alte drepturi cuvenite bugetului de stat întocmit de biroul vamal arătând că era o persoană juridică prestatoare de servicii ce făceau parte din categoria întreprinderilor mici și mijlocii. Contestatoarea a precizat că importul s-a făcut la data când art. 22 din Legea nr. 133/1999, reactivat prin Legea bugetului de stat nr. 76/04.05.2000 era renumărat art.21¹ din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 297/30.12.2000 pentru completarea Legii nr.133/1999 și care prevedea că:

“Întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și care se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești sau străine”.

Astfel, societatea a considerat că importul se încadra în prevederile art.22 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, completată cu Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.297/30.12.2000, motiv pentru care a procedat la efectuarea formalităților vamale de import. Societatea a susținut de asemenea, că la data efectuării importului legiuitorul nu suspendase aplicarea facilităților până la apariția normelor metodologice unde urma să facă precizarea concretă a categoriei de bunuri pentru care operau aceste facilități vamale și fiscale, fapt realizat prin Hotărârea Guvernului nr.244/15.02.2001

pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999, care a arătat ce categorie de bunuri vor fi exceptate de la plata taxelor vamale așa încât la data efectuării importului, vămuirea bunului achiziționat s-a făcut în conformitate cu prevederile legislative de la acea vreme, care nu îngreădeau importul de bunuri restrângându-le numai la cele care făceau parte din capitolele 84, 85 și 87 din Tariful vamal de import al României. În consecință, prevederile normelor cuprinse în Hotărârea Guvernului nr.244/15.02.2001 nu puteau fi aplicate retroactiv, motiv pentru care societatea a solicitat anularea actului constatator și implicit a datoriei vamale.

Având în vedere actele și documentele dosarului, în raport cu motivele invocate de societatea contestatoare și prevederile actelor normative în vigoare, Ministerul Finanțelor Publice a fost investit să se pronunțe dacă pentru importul de instalație completă de bowling efectuat în baza declarației vamale de import societatea contestatoare beneficia de facilitățile acordate de Legea nr.133/1999, respectiv de scutire la plata taxelor vamale în condițiile în care conform codului tarifar precizat în Normele metodologice date în aplicarea Legii nr.133/1999 bunul importat nu era scutit de plata taxelor vamale.

Potrivit art. 21/1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 297/30.12.2000 pentru completarea Legii nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii:

“Întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și care se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești și străine.”

Așadar, conform acestor prevederi legale, întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite la plata taxelor vamale numai pentru bunurile ce reprezintă mașini, instalații, echipamente industriale, importate pentru dezvoltarea activităților proprii de producție și servicii, ori instalația completă de bowling ca instalație de jocuri automate nu este cuprinsă în categoria acestor bunuri.

Din lecturarea titlurilor cap. 84, 85 și 87 din Tariful vamal de import al României precizate la pct.20 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999, respectiv:

-cap.84 - Reactoare nucleare, cazane, mașini, aparate și dispozitivemecanice, părți ale acestora;

-cap.85 - mașini, aparate și echipamente electrice și părți ale acestora;aparate de înregistrat sau de produs sunetul, aparate de înregistrat sau de reprodus imagini și sunet de televizoare, părți ale acestor aparate;

- cap.87 - Vehicule terestre, altele decât materialul rulant de cale ferată și tramvai; părți și accesorii ale acestora,

a rezultat că bunurile incluse în aceste capitole sunt *”mașini, instalații și echipamente industriale”* așa cum sunt prevăzute în art. 21/1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.297/30.12.2000 pentru completarea Legii nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii.

Ori instalația completă pentru bowling importată din SUA, încadrată la poziția tarifară 95.04.90.90 *“articole pentru jocurile de societate, inclusiv jocurile cu motor sau cu mecanisme de mișcare, jocuri de biliard, mese speciale pentru jocurile de cazino și jocurile de popice automate (de ex. bowling)”*, conform Tarifului vamal al României

secțiunea XX *“jucării, jocuri, articole pentru divertisment sau pentru sport, părți și accesorii ale acestora”* nu se încadrează în noțiunea de *“mașini, instalații și echipamente industriale”* astfel cum este definită de art.21/1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.297/30.12.2000 pentru completarea Legii nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, motiv pentru care nu beneficia de scutirea de la plata taxelor vamale.

În raport de dispozițiile legale reținute mai sus a rezultat că organul de control vamal legal a constatat că bunurile importate nu se încadrau în dispozițiile art.21/1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.297/30.12.2000 pentru completarea Legii nr.133/1999.

Nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației susținerea contestatoarei potrivit căreia s-ar fi aplicat retroactiv dispozițiile Hotărârii Guvernului nr.244/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii care ar modifica prevederile Legii nr.133/1999, întrucât actul constatator a precizat că societatea nu beneficia de scutire de taxe vamale în baza Legii nr.133/1999.

Facilitățile fiscale au fost acordate în temeiul art.21/1 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii și nu în temeiul dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr.244/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999. Dispozițiile din Hotărârea Guvernului nr.244/2001 privitoare la art.21/1 din Legea nr.133/1999 nu fac altceva decât să reglementeze procedura ce trebuie urmată pentru a putea beneficia de facilitățile fiscale în discuție.

Pentru considerentele arătate **contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.**

La Curtea Supremă de Justiție s-a luat în examinare recursul declarat de Ministerul Finanțelor Publice împotriva sentinței civile a Curții de Apel prin care a fost anulată decizia de respingere a contestației. Instanța de fond a reținut că reclamantei îi erau aplicabile dispozițiile art.22 din Legea nr.133/1999, deoarece a devenit proprietara instalației importate când a efectuat plata și nu la data importului, organul vamal făcând o greșită aplicare a art.20 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.244/1999, intrate în vigoare la 28.02.2001, deci ulterior importului și care nu se pot avea în vedere retroactiv.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Ministerul Finanțelor Publice prin care a criticat sentința pentru nelegalitate, susținând că importul făcut de reclamantă reprezintă o instalație de jocuri de societate, nu de mașini, instalații, echipamente industriale care să ducă la dezvoltarea activității de producție sau de prestării servicii, care sunt prevăzute în art. 21' din Legea nr.133/1999 că sunt scutite de plata taxelor vamale pentru întreprinderile mici și mijlocii. Recurenta a considerat că Normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999 vin numai să detalieze și să arate modul practic de aplicare a legii, dar nu schimbă textul acesteia.

Curtea Supremă a considerat că punctul de vedere al recurente este cel corect și anume că bunul importat se încadrează la poziția tarifară 85.04.90.90, deoarece nu intră în categoria mașini, instalații, echipamente industriale, knowhow, destinate dezvoltării unei activități proprii de producție și servicii, prevăzută de art. 211 din Ordonanța de

Urgență a Guvernului nr.297/2000, pentru completarea Legii nr.133/1999, prin care se prevede scutirea de plată a taxelor vamale. În Tariful vamal de import al României, jocul de bowling nu este considerat că fiind o instalație, iar poziția tarifară 95.04 cuprinde articole pentru jocuri de societate, inclusiv jocurile cu motor sau cu mecanisme în mișcare, jocuri de biliard, mese speciale pentru jocuri de cazino și jocuri de popice automate. Bowlingul este un joc de popice automat, deci se încadrează la poziția tarifară 95.04., nefiind astfel scutit de plata drepturilor vamale.

Ca atare, s-a admis recursul și a fost modificată sentința Curtii de Apel atacată, în sensul că a fost respinsă ca nefondată acțiunea formulată de societatea „X” în temeiul art. 312 și art. 314 din Codul de procedură civilă.

Comentariu

Decizia de soluționare a contestației emisă de Ministerul Finanțelor a fost menținută de Instanța Supremă pe considerentul că normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999 operează pe întreaga perioadă de valabilitate a legii atâta timp cât prin acestea nu se adaugă la textul legii. Instanța de fond (curtea de apel) avusese un punct de vedere contrar considerând că prin enumerarea în normele de aplicare a legii a codurilor tarifare a mărfurilor beneficiare de facilități s-ar fi restrâns sfera de aplicare a legii.

Împărtășim opinia Instanței Supreme motivat și de considerentul că sistemul armonizat de codificare și descriere a mărfurilor folosit în procesul de vămuire explicitează sintagma „*mașini, utilaje, echipamente, etc.*” și era cunoscut titularului declarației vamale la data efectuării importului.

37. Facilități vamale acordate întreprinderilor mici și mijlocii și criteriile de stabilire a activității principale (comerț, prestări-servicii sau producție)

Organele de control vamal ulterior au verificat societatea «X» de la data constituirii și până la data începerii controlului, respectiv perioada 1998-2003 și au constatat că în perioada 2000 – 2001 societatea a efectuat un număr de 15 importuri de utilaje pentru care a beneficiat de scutire la plata taxelor vamale și a TVA în baza Legii nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii și, respectiv, în baza Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.17/2000 privind TVA.

Organele de control au constatat că societatea a beneficiat în mod eronat la data importului de facilitățile Legii nr.133/1999, având în vedere prevederile:

- art.1 din Legea nr.133/1999 care prevede domeniul de aplicare a dispozițiilor acestei legi;

-art.3 care definește întreprinderea ca fiind: “*orice formă de organizare a unei activități economice, autonomă patrimonial și autorizată potrivit legilor în vigoare să facă acte și fapte de comerț, în scopul obținerii de profit prin realizarea de bunuri materiale, respectiv prestări de servicii, din vânzarea acestora pe piață, în condiții de concurență*”

- pct.1 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999 aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.244/28.02.2001 care precizează că: “*sunt considerate*

producătoare de bunuri materiale și/sau prestatoare de servicii întreprinderile mici și mijlocii care desfășară activități de această natură, în conformitate cu Clasificarea activităților din economia națională - CAEN, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997, cu excepția jocurilor de noroc.,” iar la pct.2 din aceleași norme metodologice se prevede că: “Nu intră sub incidența acestor prevederi persoanele fizice și juridice a căror activitate principală o reprezintă cumpărarea și revânzarea de produse sau închirierea de bunuri mobile sau imobile”.

Totodată, potrivit Clasificării activităților din economia națională CAEN, în cazul în care o societate desfășară mai multe activități, prin convenție, atunci când mai mult de 50% din veniturile acesteia sunt realizate într-o anumită activitate, aceasta este considerată principală iar în cazul societății verificate veniturile realizate din activitatea de cumpărare și revânzare de produse a reprezentat:

- .-în anul 2000- 99.97 %
- .-în anul 2001- 55.28 %
- .-în anul 2002- 78,02 %
- .-în anul 2003 - 72,00 %

din cifra de afaceri, deci activitatea principală desfășurată de societate de la începutul anului 2000 și până la 31.05.2003, în care aceasta a beneficiat de facilitățile vamale acordate în baza Legii nr.133/1999, completată și modificată a fost reprezentată de cumpărarea și vânzarea de produse.

Organele de control au mai constatat că la data primului import societatea „X” nu avea prevăzut în Actul constitutiv ca obiect de activitate producția, respectiv fabricarea materialelor plastice, completarea obiectului de activitate realizându-se prin acte adiționale la contractul și la statutul societății, autentificate la notariat în anul 2001. Activitatea de producție a început în luna aprilie 2001, având împreună cu activitatea de prestări servicii următoarea pondere:

- .-anul 2000- 0.03 %
- .-anul 2001- 44,72 %
- .-anul 2002-11,92 %
- .-anul 2003-pana la 31.05.2003 - 28,00 %

Urmare acestor constatări, organele de control au stabilit că în perioada în care a beneficiat de facilitățile Legii nr.133/1999, societatea nu a îndeplinit condiția imperativă impusă prin pct. 2 din Normele metodologice de aplicare a Legii 133/1999 și anume aceea că activitatea principală a societății să nu fie cea de cumpărare și revânzare de produse.

Având în vedere cele precizate mai sus organul de control a concluzionat că societatea a beneficiat în mod eronat de facilitățile vamale acordate în baza Legii nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, completată și modificată, organele de control stabilind în sarcina sa, în conformitate cu prevederile art.141 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României o datorie vamală reprezentând taxe vamale, TVA și dobânzile aferente.

Societatea contestatoare a solicitat anularea în totalitate a actului de control, susținând că obligațiile bugetare au fost stabilite de organul vamal la data de 11.09.2003

pentru importuri de utilaje și echipamente pe care le-a efectuat în perioada 15.06.2000 - 15.12.2001 în calitate de întreprindere mică și mijlocie, statut ce a fost obținut urmare a calificării și încadrării sale în dispozițiile Legii nr.133/1999, autoritățile vamale considerând, la data importului, că societatea beneficia de facilitățile prevăzute de actul normativ sus citat, fiind astfel scutită de plata taxelor vamale și a TVA.

Contestatoarea a susținut că recalificarea operațiunilor de import realizate din operațiuni scutite de datorie vamală în operațiuni impozabile nu era de competența echipelor de control ulterior din cadrul direcției teritoriale vamale și că

“aprecierea încadrării corecte conform criteriilor de clasificare din CAEN a activității principale declarată de o persoană juridică la constituire sau ulterior este de competența exclusivă a Institutului Național de Statistică”. Societatea a mai arătat în contestația depusă că organele vamale au stabilit obligațiile bugetare pentru importurile efectuate în anii 2000 și 2001 *“exclusiv în aprecierea că titulara importului nu ar fi întreprindere mică sau mijlocie producătoare de bunuri și servicii, prin raportare la criteriile de clasificare a activităților din economia națională, Codul CAEN aprobat prin Hotărârea de Guvern nr.656/1997, act normativ publicat în Monitorul Oficial nr.301 bis”*, motivul invocat de organele de control fiind acela că ponderea cifrei de afaceri realizată din activitatea de producție de bunuri și servicii era inferioară celei obținute din activitatea de comerț.

Contestatoarea a mai susținut că organele de control vamal au încălcat flagrant dispozițiile art. 18 din Ordonanța Guvernului nr.70/1997 privind controlul fiscal și ale art.13 lit.d din Codul vamal în care se precizează strict atribuțiile organelor de control vamal ulterior și anume controlul respectării reglementărilor vamale, constatând că activitatea principală efectiv desfășurată de societate pentru perioada în care a beneficiat de facilitățile vamale acordate în baza Legii nr.133/1999 era cea de cumpărare și revânzare de produse. Societatea a mai susținut că *“norma de aplicare a art.4 din Legea nr.133/1999 nu stabilește nici că producția sau prestările de servicii trebuie să fie înregistrate în actul constitutiv ca și activitate principală și nici ponderea activității de producție sau servicii în total activitate, ci doar că persoana juridică să desfășoare activități în sfera producției de bunuri materiale și servicii”* și a arătat totodată că *“legea nu condiționează acordarea facilităților de desfășurarea efectivă a activității de producție și servicii și de o anumită pondere a acestor facilități în total activitate ci instituie măsuri de stimulare a acelor care organizează î...ș societăți comerciale în vederea desfășurării unor fapte și acte de comerț î...ș din sfera producției de bunuri materiale și servicii”*. Societatea contestatoare a susținut că a desfășurat efectiv activitate de producție și servicii, ponderea acesteia fiind însă calculată de organele de control vamal ulterior după criteriul cifrei de afaceri și nu al valorii adăugate iar în anul 2001, urmare importurilor de echipamente și utilaje realizate în anii 2000 și 2001, prin raportare la același criteriu al cifrei de afaceri, activitatea de producție și servicii ar fi reprezentat 44,72 % din totalul activității. Societatea a precizat că ponderea veniturilor obținute din activitatea de producție și cea de prestări servicii în total venituri a fost determinată de organele de control vamal ulterior fără a se specifica vreun criteriu de determinare și evaluare a acestor rezultate și că dacă se făcea o raportare la criteriul valorii adăugate, conform recomandărilor din Codul CAEN ar fi reieșit că ponderea valorii adăugate în activitatea de producție și servicii s-a situat la 69,96 % în anul 2001.

Luând în considerare constatările organului de control, motivele invocate de

contestatoare, documentele existente la dosarul cauzei precum și actele normative invocate de contestatoare și de organele de control, o prima **cauză supusă soluționării a fost dacă societatea putea beneficia de facilitățile instituite de Legea nr.133/1997, respectiv de scutirea la plata taxelor vamale și TVA în condițiile în care nu avea activitate de producție înregistrată în obiectul de activitate și nici nu desfășura activitate de producție.**

În drept, în speță au fost aplicabile prevederile Legii nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii care la art.3 precizează ca:

“Prin întreprindere se înțelege orice formă de organizare a unei activități economice, autonomă patrimonial și autorizată potrivit legilor în vigoare să facă acte și fapte de comerț, în scopul obținerii de profit prin realizarea de bunuri materiale, respectiv prestări de servicii, din vânzarea acestora pe piață, în condiții de concurență”

coroborate cu precizarile de la pct.1 din Hotărârea Guvernului nr.244/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999 care stipulează:

“sunt considerate producătoare de bunuri materiale și/sau prestatoare de servicii întreprinderile mici și mijlocii care desfășură activități de această natură, în conformitate cu Clasificarea activităților din economia națională CAEN, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997, cu excepția jocurilor de noroc”. Totodată, art.5 (1) din Legea nr.26/1990 privind Registrul Comerțului, republicată stipulează că:

“Înmatricularea și mențiunile sunt opozabile terților de la data efectuării lor în registrul comerțului î...ș”

Având în vedere faptul că societatea și-a completat obiectul de activitate și cu activitatea de producție prin actul adițional la contractul și statutul societății autentificat la notariat în data de 01.02.2001, iar certificatul de înscriere mențiuni emis de Oficiul Registrului Comerțului a fost eliberat la data de 06.02.2001, s-a reținut că societatea nu a desfășurat în anul 2000 activitate de producție și deci, nu putea beneficia la data de 15.06.2000, data importului, de facilitățile acordate de Legea nr.133/1999.

Având în vedere prevederile legale citate s-a reținut că pentru perioada 15.06.2000 - 06.02.2001, data certificatului de mențiuni la Oficiul Registrului Comerțului prin care s-a completat obiectul de activitate, contestația societății a fost respinsă pentru datoria vamală reprezentând taxe vamale, TVA și dobânzi aferente. Cu privire la susținerea societății referitoare la faptul că organele de control au încălcat prevederile art.18 din Ordonanța Guvernului nr.70/1997 privind controlul fiscal și la faptul că nu era de competența organelor vamale să determine obiectul de activitate principal s-a reținut că un astfel de control efectuat de reprezentanții direcției de supraveghere vamală și luptă împotriva fraudelor vamale nu intră sub incidența Ordonanței Guvernului nr.70/1997 privind controlul fiscal, în speță fiind incidente prevederile Legii nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, normă aplicabilă în raport cu Ordonanța Guvernului nr.70/1997, care la art. 61(1) precizează că:

“Autoritatea vamală are dreptul ca, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să efectueze controlul vamal ulterior al operațiunilor.”

În ceea ce privește perioada de după înscrierea activității de producție în obiectul de activitate al societății, o a doua **cauză supusă soluționării a reprezentat-o modul de stabilire a activității principale în condițiile în care în perioada de referință contestatoarea a desfășurat atât activitate de producție și prestări de servicii cât și**

activitate de comerț.

În fapt, în perioada verificată, societatea «X» a desfășurat atât activitate de cumpărare și revânzare de produse cât și de producție, respectiv de prestări de servicii. Pentru a stabili dacă contestatoarea a putut beneficia de facilitățile acordate de Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, a trebuit determinată activitatea principală desfășurată de societate de la data de 06. 02.2001, dată la care a fost autentificat certificatul de înscriere menționi la Oficiul Registrului Comerțului prin care obiectul de activitate a fost completat cu activitate de producție.

În drept, criteriul pentru determinarea activității principale este cel stipulat în Anexa 1 la Hotărârea nr.656/1997 privind aprobarea Clasificării activităților din economia națională - CAEN la capitolul III Clasificarea unităților după activități - modul de atribuire a activității unde se precizează că:

“Aprecierea activității principale pornește, pe de o parte, de la reperarea tuturor activităților elementare (de bază) desfășurate (exclusiv cele auxiliare) și, pe de altă parte, de la stabilirea regulii de evaluare a acestor activități, pentru determinarea activității preponderente.

Criteriul ideal pentru determinarea activităților este cel corespunzător valorilor adăugate pe care le creează”.

Prin procesul-verbal, organele vamale au determinat ponderea activităților de producție, prestări de servicii și de comerț prin raportare la cifra de afaceri, fără a arata motivul pentru care nu au aplicat metoda *“criteriului ideal”* prevăzut în actul normativ sus citat. La dosarul contestației s-a aflat *“Situția valorii adăugate brute aferentă activității de comerț în anul 2001”* întocmită de societate față de care organele vamale nu și-au exprimat punctul de vedere. Acest document nu a fost analizat nici prin actul de control, fiind prezentat pentru prima dată în faza de contestație.

Întrucât prin procesul verbal de control, organele vamale nu au avut în vedere determinarea activității principale conform criteriului ideal, respectiv cel al valorii adăugate și nu au arătat de ce s-a procedat la utilizarea criteriului bazat pe cifra de afaceri, în conformitate cu prevederile legale citate și cu prevederile art. 9

(3) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice **s-a desființat procesul verbal** pentru datoria vamală aferentă activității desfășurate de societate în perioada începând cu data de 06.02.2001, data certificatului de înscriere menționi la Oficiul Registrului Comerțului și până la data actului de control. Prin reverificarea perioadei organele de control vamal urmează să stabilească activitatea principală conform reglementărilor în materie și a documentelor financiar-contabile ale societății contestatoare..